

ματα μόνον και μόνον εκ κομπορρημοσύνης. Δέν διαβλέπετε εν τῇ πράξει του σκληρὸν ἐμπαιγμὸν; Δέν εἰξεύρετε ὅτι ἐπρωχόμεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ μὴ δυνάμεθα πλέον νὰ ἐλεῶμεν τοὺς πτωχοὺς, ὅπως πρότερον, καὶ θέλει καὶ καλὰ νὰ μᾶς ὑποδείξῃ ὅτι ἄνευ τῆς συνδρομῆς ἐνὸς Καρβαγὰν θὰ ἡναγκαζόμεθα ν' ἀφήσωμεν κενὴν τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τείνουσιν εἰς ἡμᾶς οἱ δυστυχεῖς;

— Ἐλα δά! κύτταξε πῶς ἀνάβεις! Νὰ σου πῶ τὴν μαύρην ἀλήθειαν, δέν ἀξίζει τὸν κόπον καὶ νὰ το συλλογίζεσαι κανεῖς. Νὰ δὰ ἡ ὥρα ἓνας ξεπαρμένος ἐκεῖ μὲ ἐκατὸ ψωροδραχμὲς νὰ κάμνῃ τοὺς ἄλλους νὰ ὁμιλοῦν δι' αὐτόν! Καὶ νὰ ἰδῇς θὰ φτερνίζεται ὁ σιχαμένος! Μὰ πρὶν τελειώσωμε τὴν ὁμιλίαν του, ἔξερεις τί μου φαίνεται; Δέν πιστεύω νὰ εἶνε τόσο μολοχθρὸς ὅσον τὸν φαντάζεσθαι. Ἄλλοτε εἶχε συγχυσθῇ μὲ τὸν πατέρα του. Τώρα καὶ μὲν ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν, ἀλλὰ εἶνε καὶ βέβαιον, ὅτι θὰ συμφωνήσῃ μὲ τὸν γεροκακοῦργον; Ἐγὼ τὸ ὄνειρό μου εἶνε νὰ τοὺς ἰδῶ νὰ φκωθοῦν μεταξὺ τῶν... Καρβαγὰν κατὰ Καρβαγὰν... Πᾶς ἄλλος πᾶς ἄλλω ἐκκρύεται... Τί διασκεδαστικὸν ὅπου θὰ εἶνε!...

— Δέν θ' ἀξιώθητε νὰ το ἰδῇτε αὐτὸ τὸ διασκεδαστικὸν θέαμα, θεῖα μου, εἶπεν ἡ Ἀντωνία μετὰ πικρίας ἄμα καὶ ὑπεροψίας. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, σὰς βεβαίω ὅτι θὰ ἐνωθοῦν νὰ μᾶς ἐξοντώσουν. ὅπως δὴποτε, σὰς παρακαλῶ, ἄς μὴ γίνῃ πλέον λόγος περὶ τούτου.

Καὶ ἐξήλθον τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ Ἰλαρχος προσηλωμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἐπιγραφῆς ἐπὶ λίθου τινὸς πρὸ τῆς θύρας, ὡς ἤκουσε τὰ βήματά των ἐστράφη πρὸς αὐτὰς μειδιῶν. Ἦτο δὲ νέος εὐμορφότατος τριακοντούτης μελανόφθαλμος καὶ ξανθομούσταξ, λεπτοτάτους ἔχων τοὺς τρόπους καὶ ἐπαγωγότατος. Ἀνδραγαθήσας ἐν τῷ πολέμῳ ἐθεωρεῖτο ὡς πρότυπον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες ὁρμῶσιν εἰς τὸν κίνδυνον ἀθροῦτως, ἄνευ πατάγου, καὶ διὰ φωνῆς ἡρέμου δίδουσι προσταγματα θανάσιμα.

Ὅτε ἐπλησίαζον εἰς τὸν πύργον εἶδον μακρόθεν ἐν τῇ μακρᾷ δεινδοστοιχείᾳ τῶν φυλῶν βραδέως βαδίζοντας τὸν Ῥοβέρτον καὶ ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ στηριζόμενον τὸν γηραιὸν μαρκήσιον, ὁ Ῥοβέρτος καταλιπὼν ἐπὶ μίαν ἡμέραν τὴν κυνηγετικὴν στολήν, ἣν ἐφόρει συνήθως, ἦτο ἐνδεδυμένος ἔνδυμα στενόν, ὅπερ ἀπεδείκνυν ἐτι μᾶλλον τὸ ῥωμαλέον καὶ κομψὸν αὐτοῦ σῶμα. Συνδιελέγετο φαιδρῶς μετὰ τοῦ πατρός του, καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐκράτει τὸν ἱμάντα τοῦ λαγωνικοῦ τῆς Ἀντωνίας.

Ἰδὼν τὴν ἀδελφὴν του ἀπέλυσε τὸν κύνα, ὅστις ὡς ἀστραπὴ καὶ ἐκ τῆς χαλᾶς ὑλακτῶν ἦλθε πρὸς τὴν κυρίαν του καὶ ἐκυλίσθη πρὸ τῶν ποδῶν τῆς.

— Τί το εἶχες δεμένον τὸ καίμενον τὸ ζῶν; εἶπεν ἡ νεῆνις ἐπιταχύνουσα τὸ

βῆμα, ὅτε ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν, ὥστε νὰ εἶνε ἀκουστὴ ἡ φωνὴ τῆς.

— Ἐχάλασε τὸν κόσμον καὶ ἤθελε νὰ ἔλθῃ νὰ σ' εὕρῃ ἔς τὴν ἐκκλησίαν... Ἐγὼ δὲν εἰξεύρω νὰ πηγαίνουν τὰ σκυλλιά' εἰς τὴν ἐκκλησίαν...

— Ἄ! πραγματικῶς, εἶπεν ἡ Ἀντωνία μειδιῶσα. Ὅταν ὁ κύριος Κροϊμενίλ εἶνε ἐδῶ, ἡ Φλόξ δὲν ἐννοεῖ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ κοντὰ μου...

— Ζηλεύει! εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος βαναύσως γελῶν.

— Δέν ὑπάρχει λόγος νὰ ζηλεύῃ, εἶπεν ὁ νέος Ἰλαρχος, καὶ ἐκ τῶν δύο ἀντιζήλων περισσοτέραν περιποίησιν ἐκ μέρους τῆς δεσποινίδος δέν ἔχει βέβαια ὁ ἀνθρωπος...

— Ἐλα δὰ καὶ σύ, Κροϊμενίλ. Σιώπα καὶ ὅλα, παιδί μου, θὰ διορθωθοῦν, εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Ἄς γυρίσωμεν εἰς τὸν πύργον καὶ μετὰ τὸ φαγητὸν θὰ σου δεῖξω τὸν καινούργιον κλῖβανόν μου... Θὰ τὸν ἰδῇς εἶνε θαυμάσιος! Ὅταν τις ἐφεύρῃ μηχανὴν τόσο ἀπλὴν, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶνε ἔκτακτα καὶ μοναδικά, δέν πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν. Τώρα νὰ ἰδῇς ἀσθέστη μιὰ φορὰ. Ἡ ἐπιτυχία εἶνε καταπληκτικὴ... Θὰ ἰδῇς! θὰ ἰδῇς!! θὰ ἰδῇς!!! παιδί μου, θὰ ἰδῇς!!!

Καὶ προσέτριβε τὰς χεῖρας ὑπὸ χαρᾶς ὁ γηραιὸς μαρκήσιος, διὰ μακρῶν βηματικῶν σπεύδων πρὸς τὸν πύργον.

Ἡ Ἀντωνία καὶ ἡ θεῖα Ἰσαβέλλα ἀπέβλεψαν ταχέως πρὸς ἀλλήλας. Ἡσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς σπαρασσομένην ἡ φιλόστοργος νεῆνις, ἀκούσασα τὸν γηραιὸν ἐφευρέτην λαλοῦντα μετὰ πεποιθήσεως περὶ ἐργασιῶν καὶ περὶ προσεχέστατου πλούτου, καὶ πότε; ἀκριβῶς τὴν προτεραίαν τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκπονήσεως τῶν κτημάτων του καὶ τοῦ παντελοῦς ὀλέθρου του!

— Ἀπόψε, παιδιά μου, πρέπει νὰ πᾶμε ἔς τὸ πανηγύρι, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος Κλαίρεφόν... Ὅταν μετριάσῃ ὀλίγον ὁ καύσων, μετὰ τὸ δεῖπνον καταβαίνομεν σιγὰ σιγὰ καὶ κάμνομεν ἓνα γυράκι καμμιὰν ὥραν.

Ἡ Ἀντωνία ἐσκυθρόπασε καὶ εἶπε μετὰ βεβιασμένης προθυμίας.

— Καὶ νομίζετε ὅτι ἡ ἀπουσία μας θὰ παρεξηγηθῇ, πατέρα μου; Τί τας θέλομεν ἡμεῖς αὐτὰς τὰς συναθροίσεις;... Τί νὰ πᾶ νὰ κάμωμεν;

— Νὰ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ ἔθιμον... Ὀλιγώτερον παρὰ κάθε ἄλλον ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ μὴ σεβώμεθα τὰς παραδόσεις.

— Δέν λέγω ὅχι, ἀλλὰ θὰ σας εἶνε πολὺ ὀχληρὸν νὰ εὐρεθῇτε μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν θόρυβον καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸν φοβερὸν κονιορτόν;... ὑπέλαβεν ἡ Ἀντωνία μετὰ φρίκης διανοουμένη ὅτι καὶ εἰς λόγος μολοχθρὸς, ἀδιάκριτός τις ὑπαινιγμός, ἠδύνατο νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν γέροντα ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

— Ὡ! ἐγὼ, κόρη μου, δέν ἐπιμένω νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸν πύργον, πηγαίνετε σεῖς

οἱ νέοι καὶ ἡ παρουσία σας εἶνε ἀρκετὴ.

— Τώρα μάλιστα! Ἡμεῖς θὰ ὑπαγώμεν, εἶπεν ἡ νεῆνις μετὰ σπουδῆς, καὶ θὰ σας ἀντιπροσωπεύσωμεν. Ὡστε οὕτω πῶς καὶ σεῖς θὰ μείνετε εἰς τὴν ἡσυχίαν σας, καὶ κανεῖς δέν θὰ ἔχῃ λόγον νὰ παραπονεθῇ...

Ἡ πρότασίς σου εἶνε σοφωτάτη, Σοφία μου, εἶπεν ὁ γέρον, μειδιῶν, καὶ εἶμαι εὐτυχὴς διότι σε βλέπω εὐχαριστημένην. Ὅταν σεῖς θὰ λείπετε εἰς τὴν πανηγυριν, ἐγὼ θὰ εὕρω τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀρχίσω μίαν χημικὴν ἀνάλυσιν τὴν ὁποίαν ἀναβάλλω τώρα τόσας ἡμέρας, διὰ νὰ μὴν ἔχω τῆς φωνῆς σας.

— Ἀ! ἡγαπητέ με, εἶπεν τραχέως πῶς ἡ θεῖα Ἰσαβέλλα, τὴν τελευταίαν φορὰν ἐγέμισεν ἀπὸ ἀτιμῶν ὅλος ὁ πύργος καὶ ἐμαύρισαν ὅλες ἡ κορνίζες... Καὶ τὰ ἀσπρόρρουχά μου εἶχαν κακὴν προφορὰν δεκαπέντε ἡμέρες.

— Πράγματι, ὡμολόγησεν ὁ σοφὸς γέρον μετὰ ταπεινότητος. Ἡμην προσηλωμένος εἰς τὴν ἐργασίαν μου καὶ εἶχα λησμονήσῃ νὰ ἀνοίξω τὰ παράθυρα καὶ ἐχάλασαν ἐξ αἰτίας μου μερικὰ χρυσώματα... Ἀλλὰ τώρα ὅμως θὰ προσέξω.

Ὁ γηραιὸς Βερνάρδος ἰδὼν αὐτοὺς ἐρχομένους ἐσήμανεν ἐπισήμως τὸν κώδωνα ἀναγγέλλων τὸ πρόγευμα. Προσελθὼν δὲ πρὸν τὸν κύριόν του, εἶπε προσκλίνων μετὰ σεβασμοῦ:

— Κύριε μαρκήσιε, εἶνε ἑτοιμα...

— Ἐμπρὸς λοιπόν, Ἀντωνία, δός με τὸν βραχίονά σου.

Καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του ὡς ἐσυνήθιζε πάντοτε, κινούμενος μᾶλλον ἐκ νωχελείας καὶ ῥαθυμίας προσπονητῆς ἢ ἐξ ἀληθινῆς κοπώσεως, ἐπορεύθη σύρων τὰ βήματά του, εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στιγμὴν ὁ Καρβαγὰν καὶ ὁ Γεώργιος καθήμενοι ἀμφοτέρω σιωπηλοὶ ἐν τῷ ἰσογείῳ τοῦ ἐν ὁδῷ Ἀγορᾶς οἰκίσκου, ἀνείλισσον ἐν τῷ νῷ αὐτῶν σπουδαῖα σχέδια καὶ σπουδαίας ἀποφάσεις. Ὁ μὲν προτιθέμενος νὰ συσφίξῃ τοὺς δεσμοὺς τοὺς συγκρατοῦντας παρ' αὐτῷ τὸν υἱόν του, ὁ δὲ ν' ἀπαλλαγῇ τελείως τῶν σχεδίων τοῦ πατρός του καὶ ν' ἀποδημήσῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΜΔ'

— Τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο, ἐξηκολούθησεν ὁ Τολβιάκ. Ἡ ὁ βωβὸς εἶνε συνένοχος τοῦ κυρίου Λουδοβίκου Λεκόκ, καὶ τότε, ἀφοῦ ἐπανεύρῃ αὐτόν, καὶ πιστεύσῃ ὅτι εἶνε μόνος μαζὺ του, θὰ ἐκφράσῃ διὰ χειρονο-

μιῶν ἢ ἄλλως πῶς τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν θέλει τοῦ προξενήσει ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῇ συνάντησις. Ἡ, ἐξ ἐναντίας, ἐὰν δὲν ἔχει ποτὲ ἰδῆ τὸν κύριον Λουδοβίκον, τότε εἰς τὴν λίαν ἐνδεχομένην αὐτὴν περίπτωσιν, δὲν θὰ ἐκδηλώσει κανὲν αἰσθημα, ἡ δὲ ἀθωότης τοῦ κυρίου Λουδοβίκου θέλει καταδειχθῇ. Καὶ ἐγὼ καὶ ὑμεῖς θὰ εἴμεθα ἐκ τῶν πρώτων ἵνα μαρτυρήσωμεν ὅτι ἡ δοκιμὴ ἦτο ἀποφασιστικὴ, καὶ ὅτι ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ποτὲ δὲν ἔλαβε τὴν ἐλαχίστην σχέσιν μὲ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔφερεν εἰς τοὺς ὤμους τοῦ τὸ κιβώτιον, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο τὸ πτώμα, καὶ ὅτι, κατὰ συνέπειαν, δὲν εἶνε, οὐδὲ ἡμπορεῖ νὰ εἶνε, αὐτὸς ὁ δολοφόνος. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἡ ἔκθεσις μας θὰ καταπείσῃ τὸν ἀνακριτὴν νὰ ἐκδώσῃ ἀθωωτικὸν βούλευμα, ἐνῷ ἀντιπαράστασις, εἴτε εἰς τὸ γραφεῖόν του, εἴτε εἰς Μαζὰς, εἴτε εἰς τὸ κρατητήριον, θ' ἀφήσῃ αὐτὸν εἰς ἀμφιβολίαν, διότι θὰ ὑποπτεύῃ πάντοτε τὸν βωβὸν, προσποιούμενον ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει τὸν κύριον Λεκὸκ.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, τὸ μέτρον, τὸ ὁποῖον μᾶς προτείνετε, θὰ μᾶς χορηγήσῃ ἡ οὕτως ἢ ἄλλως σαφὲς τεκμήριον. Τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησην, ὅπως τὸ μεταχειρισθῶμεν, ἀπὸ ἐμὲ δ' ἐξαρτᾶται νὰ κάμωμεν χρῆσιν αὐτοῦ, καθόσον μοι ἔδωσαν σχεδὸν πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας. Ἐν τούτοις, τὸ μέτρον αὐτὸ ἐξέρχεται πολὺ τῶν δικανικῶν ἔξεων, ὥστε ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ὑποβάλλω πρότερον εἰς τὸν ἐπιφορτισμένον τὴν ἀνάκρισιν δικαστήν.

— Ὁ δικαστὴς δὲν θὰ κάμῃ ἀντίρρησην διὰ συνέντευξιν, ἥτις θὰ λάβῃ χώραν μὲ αὐτοὺς τοὺς ὅρους, ἐὰν μάλιστα τοῦ προτείνετε νὰ παρευρεθῇ καὶ αὐτὸς μαζὺ σας.

— Νὰ παρευρεθῇ κρυμμένος ;

— Ἀναμφιβόλως. Δὲν γνωρίζω τὴν κατοικίαν τῆς ὁδοῦ Μὸν - Θαβώρ, ὑποθέτω ὅμως ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ δωμάτια. Θὰ κρυφθῇτε εἰς ἓν, ὁ δὲ κύριος Λουδοβίκος Λεκὸκ θὰ εἶνε εἰς τὸ ἄλλο. Ἡ θύρα, ἥτις συγκοινωνεῖ θὰ μείνῃ ἡμικλειστός. Εἰς τὸ δωμάτιόν σας δὲν θὰ ὑπάρχῃ τὸ παραμικρὸν φῶς, ἐνῷ εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ λάβῃ χώραν ἡ συνέντευξις, θὰ ἔχῃ τὰ κατάλληλα φῶτα. Θὰ τὰ ἰδῇτε ὅλα, ὡς νὰ εἴσθε εἰς τὸ θέατρον, ἐνῷ δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ σᾶς ἰδῇ κανεὶς.

— Τῷ ὄντι... ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν εἶνε κακὴ. Μένει τώρα νὰ ἴδωμεν ἂν εὐχαρίστησῃ τὸν γηραιὸν φίλον μου, προσέθηκεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

— Ὅχι μόνον δὲν μὲ εὐχαριστεῖ, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκὸκ, ἀλλ' ἡ μεγαλειτέρα χάρις, τὴν ὁποίαν ἡμπορεῖτε νὰ μοῦ κάμετε, εἶνε νὰ τὴν βάλετε εἰς ἐνέργειαν ἀμέσως σήμερον.

— Ἐσκέφθητε τὰς ἐνδεχομένας περιπτώσεις τῆς ἀντιπαράστασεως αὐτῆς ; Βεβαίως ἐννοεῖτε καλῶς ὅτι ἡ παραμικρὰ χειρονομία τοῦ βωβοῦ, ἡ παραμικρὰ κίνη-

σις τοῦ προσώπου τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, θὰ ἐπιφέρῃ καταδίκην τοῦ υἱοῦ σας ;

— Ὅλα αὐτὰ τὰ ἡξέυρω, καὶ ἐπιμένω, διότι εἶμαι βέβαιος διὰ τὸν Λουδοβίκον. Ἐὰν ἦτο ἐδῶ θὰ σᾶς παρεκάλει καὶ αὐτός ὅπως καὶ ἐγὼ νὰ κάμετε τὴν δοκιμὴν αὐτήν, ἡ ὁποία θὰ καταδείξῃ καθαρῶς τὸ γελοῖον τῆς κατηγορίας, ἐκ μέρους τοῦ δὲ καὶ ἐκ μέρους μου εὐχαριστῶ τὸν κύριον Τολβιάκ, διότι τὴν ἐπρότεινεν.

— Ἐχετε καὶρὸν νὰ μ' εὐχαριστήσετε μετὰ τὴν συνέντευξιν, ἀγαπητὲ κύριε, εἶπε μειδιῶν ὁ ἀνιχνευτής. Εὐχομαι νὰ ἀποβῇ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας, καὶ εἰλικρινῶς, εἶμαι κάπως ἀξιεπαινος διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ σας εὐχὰς μου, διότι πολὺ ἐνδιαφέρομαι εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐνόχου, καὶ ὁμολογῶ ὅτι εἶχον τὴν ἰδέαν ὅτι τὸν ἐκράτουν...

— Πῶς μέλλομεν νὰ ἐνεργήσωμεν ; διέκοψεν ἐρωτῶν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ἐπιθυμῶν νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰς φιλοφρονήσεις τοῦ Τολβιάκ.

— Ἀλλὰ νομίζω ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀπλούστατον. Ἀπόψε εἰς τὰς ὀκτῶ, λόγου χάριν, ἔρχεσθε ἐδῶ, λαμβάνετε μαζὺ σας τὸν κύριον Λουδοβίκον Λεκὸκ καὶ τὸν συνοδεύετε εἰς τὴν κατοικίαν του, λέγοντες εἰς αὐτόν, ὅτι θὰ γείνωνσιν εἰς τὴν οἰκίαν του νέαι ἔρευναι, εἰς τὰς ὁποίας ὀφείλει νὰ παρευρεθῇ. Διότι, νομίζω, πιστεύω δὲ ὅτι καὶ ὁ κύριος ἀνακριτὴς θὰ ἔχῃ τὴν ἰδίαν μὲ ἐμὲ γνώμην, ὅτι συμφέρει νὰ μὴ εἰδοποιηθῇ ὁ κατηγορούμενος ὅτι θὰ τεθῇ εἰς ἀντιπαράστασιν μετὰ τοῦ βωβοῦ.

— Καμμίαν ἀξίαν δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ δοκιμὴ ἄνευ τοῦ ὅρου αὐτοῦ, εἶπε χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ γέρον Λεκὸκ.

— Χαίρω λοιπὸν πολὺ, ἀφοῦ βλέπω ὅτι συμμερίζεσθε τὴν γνώμην μου εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ἀγαπητὲ κύριε. Λέγομεν λοιπὸν ὅτι ὀδηγεῖτε τὸν κύριον Λουδοβίκον εἰς τὴν ὁδὸν Μὸν - Θαβώρ, εἰς τὴν ὁποίαν φθάνετε εἰς τὰς ὀκτῶ καὶ ἡμισυ τῆς ἐσπέρας. Ἀναβαίνειτε εἰς τὴν οἰκίαν, φροντίζοντες, ἐννοεῖτε, ὥστε ὁ θυρωρὸς νὰ μὴ ἐννοήσῃ, ὅτι ὁ ἐνοικιαστής του εὐρίσκεται εἰς χεῖρας τῆς ἀρχῆς. Ἀφίνετε κάτω εἰς τὸν δρόμον τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα, τὸν εὐφύεστερον, ὁ ὁποῖος θὰ ἀναβῇ μαζὺ σας εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ θὰ μείνῃ εἰς τὸν ἀντιθάλαμον. Τοποθετεῖτε τὸν κύριον Λουδοβίκον εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ προσποιεῖσθε ὅτι ἀρχίζετε τὰς ἐρεῦνας σας εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Δέκα λεπτὰ ἢ ἐν τέταρτον μετὰ ταῦτα κτυπᾷ ὁ κώδων. Εἶνε ὁ βωβός. Ὁ κλητὴρ ἀνοίγει τὴν θύραν, ὁ δὲ βωβὸς τὸν νομίζει ὡς ὑπηρετήν, καὶ τὸν ὀδηγεῖ εἰς τὴν αἴθουσαν... Τὰ λοιπὰ ἀφορῶσιν ὑμᾶς, ἀγαπητὲ διδάσκαλε.

— Ἀξιόλογα ! ἀλλὰ ποῖος θὰ ἐπιφορτισθῇ τὰ τὸν ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ Μαζὰς καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τὸν βωβόν ;

— Ἐγώ, ἐὰν εἰς τοῦτο δὲν εὐρίσκετε κανὲν ἐμπόδιον. Αὐτὸς δὲν μὲ γνωρίζει, καὶ ἐπειδὴ συνέπεσε νὰ τὸν ἀναφέρωμεν, θὰ μοι ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς παρακτηρήσω ὅτι εἶχα δίκαιον ν' ἀποφύγω ἕως τώρα τὴν

συνάντησίν του, διότι, ἂν μ' ἐγνώριζε, θὰ ἐδυσπίσται εἰς ἐμέ, ἐνῷ εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, καὶ μάλιστα νὰ ἔχῃ καὶ ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ.

— Τί μέσον θὰ μεταχειρισθῇτε διὰ νὰ τὸν καταπείσετε ;

— Ἐν πρώτοις, σᾶς παρακαλῶ, νὰ δώσετε διαταγὰς εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Μαζὰς, νὰ ἐνεργήσωσιν εἰς τρόπον ὥστε, ὁ ἄνθρωπός μας τὴν φอรὰν αὐτὴν νὰ πιστεύσῃ ὅτι τοῦ χαρίζουν τὴν ἐλευθερίαν. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ παραλείψουν διὰ τοῦτο καμμίαν διατύπωσιν τῆς ἀπολύσεως, διότι εἶνε βεβαίως ἀρκετὰ εὐφυῆς διὰ νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἐὰν ἡ διαταγὴ τῆς ἀπολύσεως του δὲν ἦτο σπουδαία, δὲν θὰ ἐνῆργουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Εἶνε εὐφύεστερος ἀφ' ὅ,τι τὸν φαντάζεσθε. Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι ἐπαίξαμεν τὴν ἰδίαν κωμωδίαν ὅταν τὸν ἀφήσαμεν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ κρατητήριον, ἀλλὰ, τέλος πάντων, παραδέχομαι ὅτι δὲν θ' ἀφήσῃ νὰ τὸν παρακαλέσωσι διὰ νὰ ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς. Ἀφοῦ ὅμως ἐξέλθῃ εἰς τὸν δρόμον, ὑπὸ ποίαν ἀφορμὴν θὰ τὸν πλησιάσετε ;

— Δὲν θὰ τὸν πλησιάσω, θὰ τοῦ κάμω νεῦμα.

— Ἐξηγηθῇτε σαφέστερον, ἀγαπητὲ κύριε.

— Ἡ ἰδέα μου εἶνε ἡ ἐξῆς. Ἐνθυμεῖσθε ὅτι οἱ δύο κλητῆρες κατέθεσαν, ὅτι, καθ' ἣν στιγμὴν συνελάμβανον τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ κιβώτιον, ἤκουσαν ἀναχωροῦσαν μίαν ἀμαξάν ; Ὅλοι εἴμεθα τῆς ἰδέας ὅτι ἡ ἀμαξά αὐτὴ ἐπερίμενε τὸν κύριον, ὁ ὁποῖος ἐπροπορεύετο τοῦ βωβοῦ, καὶ ὁ ὁποῖος εἰσῆλθεν εἰς αὐτήν, ὅταν εἶδεν ὅτι συνελάμβανον τὸν συνένοχόν του.

— Ἀκριβέστατα.

— Ἐκ τοῦ γεγονότος λοιπὸν αὐτοῦ ἐξάγω τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ βωβὸς θὰ ἦτο μισθωτὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἰδικὴν του ἀμαξάν, διότι δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ μεταχειρισθῇ κανεὶς ἀμαξάν ὑπ' ἐνοίκιον διὰ νὰ μεταφέρῃ ἐν πτώμα. Ἐὰν λοιπὸν ὁ βωβός, ἀφοῦ ἐξέλθῃ, παρατηρήσῃ ἀμαξάν εἰς τὴν θύραν τῆς φυλακῆς, καὶ πλησίον τῆς ἀμαξῆς αὐτῆς ἓνα κύριον, καλῶς ἐνδεδυμένον, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν προσκαλέσῃ διὰ νεύματος ὑποχρεωτικοῦ, εἶνε πολὺ πιθανὸν ὅτι δὲν θὰ ζητήσῃ νὰ φύγῃ. Εἶνε μάλιστα πιθανόν ὅτι θὰ πλησιάσῃ διὰ νὰ ἰδῇ μὲ ποῖον ἔχει νὰ κάμῃ.

— Αὐτὸ εἶνε πιθανόν, θὰ ἐννοήσῃ ὅμως ἀμέσως ὅτι τὸν ἀπατοῦν.

— Διατί ; ὁ κύριος τὸν ὁποῖον ἀναφέρουν οἱ δύο κλητῆρες εἶνε μεσσίον ἀναστήματος... ὅπως ἐγώ... τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπενδύτου του ἦτο πολὺ ὑψωμένον... θὰ πράξω τὸ ἴδιον καὶ ἐγώ...

— Καὶ ὑποθέτετε ὅτι ὁ ἄνθρωπός μας θ' ἀποφασίσῃ νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν ἀμαξάν σας ;

— Δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς, ἀφοῦ δὲ ἀποφασίσῃ νὰ ἔμβῃ, τὰ λοιπὰ θὰ ἔλθουν μόνά των. Δὲν θὰ εὐρεθῶ ἀναγκασμένος

νὰ συνομιλήσω μαζί του, διότι αὐτὸ δὲν ἔμπορεῖ νὰ γείνη ὅταν ἔχη κανεὶς νὰ κάμῃ μὲ βωβούς. "Αν ὅμως κάμῃ καμμίαν χειρονομίαν θὰ κάμω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον, καὶ δὲν θὰ δυσκολευθῶ νὰ τὸν καθησυχάσω, διότι θὰ πιστεύσῃ ὅτι τὸν πηγαίνω εἰς μέρος, εἰς τὸ ὅποιον θὰ εὐρίσκεται ἐν ἀσφαλείᾳ. Συλλογισθῆτε λοιπόν! "Εξέρχεται τοῦ Μαζᾶς καὶ εὐρίσκει ἄμαξαν, ἡ ὁποία τὸν περιμένει. Θὰ σκεφθῇ, κατὰ φυσικὸν λόγον, ὅτι ὁ κύριός του εἶχεν πολλὴν ἐπιρροήν, ὥστε κατάρθωσε ν' ἀπολυθῇ, καὶ ἔρχεται νὰ τὸν ζητήσῃ. "Όταν δὲ παρατηρήσῃ, ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ κύριός του, θὰ μὲ ἐκλάβῃ ὡς φίλον του, ὁ ὁποῖος ἐστάλη...

— "Αλλ' ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Λεκὸκ;

— "Αν ὑπῆγεν ἄλλοτε ἐκεῖ, δὲν θὰ διστάσῃ νὰ ἀναβῇ. "Αν ὅμως διστάσῃ, ἐπιφορτιζομαι νὰ τὸν καταπείσω. Λοιπόν! ἀγαπητὲ κύριε, εἰμεθα σύμφωνοι;

— Τὸ μέσον αὐτὸ εἶνε ὀλίγον περίπλοκον, εἶπε μετὰ τινα σκέψιν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Εἶνε ὅμως προτιμότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο. Ὑπάρχει ὅμως μία δυσκολία· δὲν θὰ ἡμπορέσατε, νομίζω, ν' ἀναλάβετε μόνος τὴν εὐθύνην μιᾶς πράξεως τόσῃ σοβαρᾶς.

— Οὐτε ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀναλάβω τὴν εὐθύνην. Ὁ βωβὸς δὲν θὰ κάμῃ ἄλλο, μὴν ἐξέλθῃ, παρὰ νὰ ζητήσῃ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ προσέξῃ διόλου εἰς ἐμέ, καὶ θὰ εὐρεθῶ εἰς ἀμηχανίαν, διότι δὲν θὰ ἡμπορέσω νὰ τὸν παρακολουθῶ μὲ τὴν ἄμαξάν. Ζητῶ νὰ θέσετε πλησίον εἰς τὴν θύραν τοῦ Μαζᾶς δύο ἀστυνομικοὺς πράκτορας, ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι τὸν γνωρίζουν, διὰ νὰ τὸν παραμονεύουν.

— Ὁ Πιεδοῦσης καὶ ὁ Πήγασος εἶνε οἱ καταλληλότεροι.

— Ναί, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως ὅτι θὰ μεταμφιεσθῶν, διότι δὲν πρέπει ὁ βωβὸς νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται. "Ελθετε εἰς τὸ γραφεῖόν μου τὴν μεσημβρίαν. "Εως τότε θὰ συνενοηθῶ μετὰ τοῦ ἀνακριτοῦ, καὶ θὰ κανονίσωμεν τὴν ὑπηρεσίαν τῶν δύο πρακτόρων. Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσις εἶνε λεπτή καὶ πρέπει τὰ πάντα νὰ προβλέψωμεν καὶ νὰ κανονίσωμεν. Τὴν ὥραν, τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον θὰ σταθμεύσῃ ἡ ἄμαξά σας καὶ τί πρέπει νὰ πράξωμεν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ ἀνθρωπὸς μας ἤθελε διαφύγει.

— Αὐτὰ θὰ τὰ κανονίσωμεν μαζί, ἀγαπητὲ κύριε, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι θὰ τελειώσουν καλᾶ.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς περιμένω ἀπόψε εἰς τὸ γραφεῖόν σας μετὰ τὴν συνέντευξιν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεκὸκ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας.

— Ναί, ἀρχαίέ μου φίλε, ἀπήντησεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, θλίβων τὰς χεῖρας αὐτοῦ, θὰ λογισθῶ δὲ πολὺ εὐτυχὴς ἂν ἔχω εὐχάριστον εἰδήσιν νὰ σᾶς ἀναγγείλω.

Ὁ Τολβιὰκ ἤρχισε ἐκ νέου τὰς θερμὰς αὐτοῦ διαβεβαιώσεις, ὁ δὲ γέρων Λεκὸκ,

συγκεκινημένος ἐκ τῶν πρὸς αὐτὸν ἐκδηλωθεισῶν συμπαθειῶν, ἀπῆλθε μὲ τὴν καρδίαν πλήρη εὐγνωμοσύνης καὶ ἐλπίδων.

Εἶχεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἐπέλθῃ ἡ νύξ, ὅτε ἄμαξά βαθέος χρώματος καὶ λίαν κομψὴ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ βουλευτάρτου Μαζᾶς· ἄμαξά συρομένη ὑπὸ μέλανος ἵππου καὶ ὀδηγουμένη ὑπὸ ἡιόχου περιτετυγμένον διὰ μνηωτῆς.

Ἡ ὥραία αὕτη ἄμαξά ἔστρεψε ταχέως πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ ἐσταμάτησε παραπλεύρως τοῦ τοίχου τοῦ περιβόλου τῆς φυλακῆς, δέκα βήματα μακρὰν τῆς μεγάλης ἀψιδωτῆς θύρας, ἥτις ἀνοίγεται μόνον διὰ τὰς ἀστυνομικὰς κλειστὰς ἄμαξας. Δύο ἀνθρωποὶ ἐξῆλθον τῆς ἀμάξης καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν κατωφείρειαν, τὴν ὀδηγοῦσαν πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Λυών, εἰς ὃν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρετρεῖτο κίνησις τις, διότι δὲν ἦτο ἔτι ἡ ὥρα τῆς ἀφίξεως τῶν ἀμαξοστοιχιῶν τῆς ἐσπέρας. Ἐφαίνοντο ζητοῦντές τινα, ὁ εἰς δ' ἐξ αὐτῶν ἐψέλλισε χαμηλοφώνως:

— Ἐπρεπε νὰ εἶνε τώρα εἰς τὴν θέσιν τους, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἐξασκεῖ κανεὶς καλῶς τὸ ἐπάγγελμα του, ὅταν θέλῃ νὰ ἐργασθῇ.

— Πρέπει νὰ εἰμεθα συγκαταβατικοὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἀγαπητὲ κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἕτερος. Δὲν εἶνε ἀπὸ σίδηρον, καὶ ἂν ὑπῆγαν εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον νὰ πιοῦν ἓνα ποτῆρι κρασί δὲν ἔχω τὴν γενναιοῦτητα νὰ τοὺς κατηγορήσω. "Αλλως τε, προσέθεσεν, ἐξάγων τὸ ὥρολόγιόν του, δὲν ἔχουν καὶ κανὲν πταῖσμα, διότι ἡμεῖς ἤλθομεν ἐνωρίς.

[Ἐπεται συνέχεια]. Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΕΛΛΗ

Ἀρχαίας ὑποθέσεως Διήγημα.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Ἀγνοῶ τί νὰ σκεφθῶ, εἶπε ταχέως. τί θέλετε νὰ εἴπητε;

— Ἀποκριθῆτέ μοι, ἐπανέλαβεν ἡ νοσοκόμος ἐπιμένουσα. Ἠκούσατε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῶν Ἀσύλων τούτων; . . . Ἠκούσατε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῶν γυναικῶν τούτων;

— Μάλιστα.

— Ἀπομακρύνετε ἀκόμη ὀλίγον τὸ καθισμά σας ἀπ' ἐμοῦ.

Ἐσιώπησεν. Ἡ φωνὴ της, χωρὶς ν' ἀπολέσῃ τὴν ζηρότητά της, κατῆλθε μέχρι τῶν ταπεινότερων αὐτῆς τόνων.

— Αἱ λοιπόν! . . . ὑπῆρξα ποτὲ τοιαύτη γυνή, εἶπεν.

Ἡ Χάρις ἀνωρθώθη καὶ ἀκουσία πνιγρὰ κραυγὴ διέφυγε τοῦ στόματός της.

Εἶτα ἀπέμεινεν ὡς ἀπολιθωθείσα, ἀδυνατοῦσα νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Διέμεινα εἰς ἐν τοιοῦτον Ἀσύλον, ἐξηκολούθησε μετὰ θλιβεράς γλυκύτητος ἡ ἄλλη γυνή. Διέμεινα εἰς τὴν φυλακὴν... Ἦδη λοιπὸν ἐπιθυμεῖτε ἀκόμη νὰ ἦσθε φίλη μου; . . . ἐπιθυμεῖτε ἀκόμη νὰ καθήσθε πλησίον μου καὶ νὰ θλίψητε τὴν χεῖρά μου; . . .

Ἀνέμενεν ἀπάντησιν, πλὴν εἰς μάτην.

— Βλέπετε ὅτι εἴχετε ἄδικον, εἶπε μετὰ νέας γλυκύτητος αὐθις, ὅταν μὲ ἐχαρκτηρίσατε ὡς κακὴν; . . . καὶ ὅτι εἶχον ἐγὼ δίκαιον ὅταν σᾶς ἔλεγον ὅτι εἶμαι καλὴ;

Ἐν τούτοις ἡ Χάρις συνήρχετο κατὰ μικρόν.

— Δὲν ἐνόουν νὰ σᾶς προσβάλλω... ἐψέλλισε μετὰ στενοχωρίας.

Ἡ Μέρση Μερρίκ τὴν διέκοψε.

— Δὲν μὲ προσβάλλετε, εἶπε χωρὶς ἡ φωνή της νὰ ἐνέχῃ οὐδὲ τὴν ἀμυδροτέραν πικρίαν, συνείθισα εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι εἰμι δεσμῶτις τοῦ ἀλγεινοῦ μου παρελθόντος. Ἐνίοτε ἐρωτῶ ἐμαυτὴν ἐὰν ὑπέχω τὴν εὐθύνην τῆς ὑπαιτιότητος τοῦ παρελθόντος μου τούτου, ἐὰν ἡ κοινωνία δὲν εἶχε καὶ πρὸς ἐμὲ καθήκοντα νὰ ἐκπληρώσῃ ὅταν, παιδίον ἔτι οὖσα, ἐπώλουν πυρεῖα εἰς τὰς ὁδοὺς... καὶ προπάντων ὅταν ἤμην φιλόπονος ἐργάτις, ἐπὶ μόνῃς τῆς βελόνης μου ἐλπίζουσα, πρὸς πορισμὸν τοῦ ἐπιουσίου μου ἄρτου.

Πρώτην ταύτην φορὰν ἡ φωνή της ἔτρεμεν ἐνταῦθα· ἐσιώπησεν ἐπὶ στιγμὴν, ἀναλαμβάνουσα δὲ μετ' ὀλίγον τὸ ἐφ' ἑαυτῆς κράτος,

— Εἶνε σκληρότατον νὰ ἐνδιατριβῶ περὶ τὰ ἀλγεινὰ ταῦτα θέματα, ἐξηκολούθησε μετ' ἐγκαρτερήσεως. Ἡ κοινωνία θὰ ἐργασθῇ ὅπως μὲ ἀνακαινίσῃ! . . . ἀλλ' ἡ κοινωνία δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μ' ἐπαναφέρῃ εἰς τὰ ὀπίσω. Μὲ βλέπετε ἐνταῦθα εἰς θέσιν ἐμπιστευτικὴν, ἐκτελοῦσαν ἐν ὑπομονῇ, ταπεινῶς ὅ,τι καλὸν μοὶ εἶνε δυνατόν νὰ πράξω. Τί ὠφελεῖ; Ἐνταῦθα ἡ ἀλλαχού, ἐκεῖνο, ὅπερ ἤδη ΕΙΜΑΙ, δὲν δύναται νὰ ἐξαλείψῃ ὅ,τι ΗΜΗΝ. Ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν πᾶν ὅ,τι εἰλικρινῶς μετανουοῦσα γυνὴ δύναται νὰ πράξῃ, τὸ ἔπραξα. Τί ἐκέρδησα; Μόλις γνωσθῇ ἡ ἱστορία τοῦ παρελθόντος μου, ἡ εἰδεχθῆς σκιά του μὲ περιζοφοῖ, ὥστε καὶ οἱ προσηγέστεροι νὰ μὲ ἀπωθοῦν.

Ἀνέμενεν ἐκ δευτέρου μήπως ἐξέλθῃ τῶν χειλέων τῆς ἐτέρας γυναικὸς συμπαθῆς τις λέξις, ἥτις νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ. Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Βράδον ἐσιώπη ἐν ταπεινώσει καὶ συγχίσει.

— Πολὺ σᾶς οἰκτείρω, ἡδυνήθη μόλις νὰ εἴπῃ.

— Πάντες μὲ οἰκτεῖρουν, ἐπανέλαβεν ἡ νοσοκόμος ἐν ἀδιαπτῶ ὑπομονῇς τόνῳ, ἀλλ' ἡ ἀπολεσθεῖσα θέσις μου ἐν τῇ κοινωνίᾳ δὲν ἐπανακτάται. Δὲν δύναμαι νὰ ἐπανέλθω εἰς τὰ ὅπισθεν! . . . Δὲν δύναμαι! . . . ἀνέκραξεν ἐν μανιώδει παροξυσμῷ ἀπελπισίας, κατασταλέντι ὅμως τὴν αὐτὴν στιγμὴν μόλις τῇ διέφυγε. Νὰ σᾶς